

ELÄIN EI PUKEUDU
TAHALLAAN HUONOSTI

ELÄIN EI PUKEUDU TAHALLAAN HUONOSTI

Lauri Rikala

Os
su
skun
ta

Osuuskunta Poesia
Helsinki

© Lauri Rikala 2018

Kansi: Tiina Lehikoinen

Taitto: Marko Niemi

ISBN 978-952-305-100-3

ISBN 978-952-305-101-0 (pdf)

Painopaikka: Drukātava, Riika, Latvia 2018

1.

Katso maisemaa. Siinä ei ole yhtään ajatusta.

Kasvit kasvavat kasvien tielle. Eläimet tielle eläimien.

Todet ja unellisuus.

Nimesi, mielivaltainen: syvällä sisimmässäsi
kun sinua kutsutaan.

Ääniaallot pommittavat niin kauan että syntyy
korva joka kuulee. Äänet kokevat tulla kuulluksi.

2.

Kun lähtee matkaan, levottomuus katoaa.

Pieni kahvila, iso tee.

Kirkkojen päälle sataa vettä.

Junan huuto tunnelissa minun levottomuudelleni.

Niin kuin metallilla on vaste metallin kuuntelijan
sielussa.

Tyhjyys on keskipäivän auringossa,
ilman varjon varjoa salaisuuden piillä.

Lintu avaa taivaan lennollaan sen halki.

On tuuli, puut ja ranta, eivätkä he silti usko.

Kukat puhkeavat vasta kun niiden aika on tullut.

He jotka eivät saa lapsia ovat asia itse.
Heissä aukeaa lopullinen kukka.

Maanantaipäiviä ei ole, eikä keskiviikkoja.
Jokainen henkäys valoa ja pimeää: pyhä.

Olen täyttänyt neljäkymmentäkolme vuotta.
Vai jäikö osa sittenkin tyhjiksi?

Kuolemaa ei voi integroida osaksi minuutta.

Viikonpäivät ja kuukaudet sitovat ajan haavan,
joka vuotaisi ilman niitä olemattomiin.

3.

Tietäjät ovat harvoin parantajia.

Jos seisoo itseään suurempien asioiden takana, ei näy.

Herakleitos kysyi 2500 vuotta sitten: miten piiloutua siltä, joka ei laske milloinkaan. Minä vastaan nyt: menemällä sen sisään.

Mitään ei voi ymmärtää ennen kuin sen ymmärtää.

Mukautuminen seutuun jonka läpi kulkee on pukeutumista vaatteisiin jotka asettuvat maisemaan.

Pidätä oikeutesi olla huonompi kuin aikaisemmin.

Säkkiin pukeutuminen auttaa.

Ehjälle rikkiinäsistä, rikkiinäselle ehjistä.

Kirjoittaminen on pukeutumista, tapa olla esteettinen.

Puhuva kissa rakastuu puhumattomaan.
Lahjat menevät hukkaan.

Eläin ei pukeudu tahallaan huonosti.

Meidät on kaikki karkotettu yhteisön ulkopuolelle.

Eksyttyään tieltä jättää jälkiä.

Umpihanki on hyvä silloin kun se kantaa.

Jumalan voi aistia niin kuin tee imeytyy elimistöön.
Niin kuin aamu ja ilta.

Muistojaan kehittävä uni, teema muunnelmiseen,
yö yöltä hahmottuva kartta.

Tuntemme itsemme huonosti, koska olemme
niin vähän yhdessä.

Sängyssä makaaminen on yksinäisen läheisyyttä.

Tunteet kiinnittyvät paikkoihin, esineisiin, musiikkiin.
Ja tulivat niistä.

Muisto, muisto muistolta ohuempi, katoaa
muistelematta.

Yksinäisyyden kallonkuopissa haisee kadotettu
rakkaus.

Kokoonnuttaessa yhteen moni haluaisi vain itkeä.

Kasvot aivojen edessä, estämässä pahaa.

Jokainen uusi tunnustus muuttaa koko merkityksen
kentän, koko menneisyyden.

Syvä masennus on outoa luksusta. Ikään kuin
kenelläkään olisi varaa hyljeksiä päiviänsä.

Prosessi jossa nahka luodaan tulee estetyksi.
Terveiden ja sairauden käsittein.

Tajuta olla onnellinen. Niine hyvineen.

Pomppii ja mörisee kuin uskoon tullut Melkor.

Aurinko laskee, ja sen tilalle hinataan köysillä
mustaa palloa.

Meitä luonnon voittaneita tyydyttää oudosti nähdä
ihmiskätten töiden hajoavan tulvaveteen.

Ei ainoastaan: ihmisiä pidetään vain eläiminä.
Vaan myös: muita eläimiä pidetään vain eläiminä.

Rakkauden hedelmän poisheitetty ydin:
välittämisen pyhä siemenkoti.

Musta halu onneen. Sen varaan voisi rakentaa
joukkoliikkeen.

4.

Öiset kadut
korkeita vaakasuunnassa.
Jumalat asuisivat niillä tänään.

Kaikuluotaus.
Valhe kiirii todessa
edestakaisin.

Yöllä kello neljä
ikkunoina
nuoret rikkovat muinaisten toiveiden muistoja.

Ystävien kanssa tähtien alla. Tikahdun yöhön.

Mentyäni yli tunnen kuinka Jumala tutkii minua.

Niin herra ettei ymmärrä olevansa herra.

En tiedä. Päinvastoin: en tiedä.

Että monet kääntyvät vaikeuksiensa takia hänen puoleensa, ei tarkoita ettei häntä olisi olemassa.

Zeniitistä paistava aurinko ei ole sen todellisempi kuin viistosti lankeava.

En usko - tarvitsen Jumalaa.

Uskotko ihmiseen? Muista yläastetta.

Niin kuin tulta pitää vaalia että sinut muistaisi.

Joka sanoo ajattelevansa sinun parastasi,
voi myös ajatella sitä.

Kun viimeisetkin erämaat on rekuperoitu,
ainoa mahdollisuutemme erämaihin on olla niitä
toinen toisillemme.

Mitä paljaammaksi ihminen riisutaan, sitä vähemmän
kukaan on hänelle parempi kuin toinen.

Pelkkä on helpoin olla kun odottaa ystäviä. Yksin
joutuu pitämään itseään yllä. Yhdessä ollaan yhdessä.

Järkeen ei ole luottamista. Sen antamat todisteet
vaihtelevat mielentilasta toiseen.

Että kaikki on: ihme joka vain kasvaa ihmetellessä.

Monet auttavat mieluummin köyhiä kuin yrittävät
muuttaa maailman sellaiseksi, ettei köyhyyttä ole.

Toiset eivät auta köyhiä, koska heidän mielestään
maailma pitää muuttua sellaiseksi, ettei köyhyyttä ole.

Mikä auttaisi pahojen hetkien yli?
Taito olla elämättä hetkessä.

Entä raskaan tulevaisuuden edessä?
Hetkien keveys.

Monien hartain toive on, että he voisivat jäädä
itsensä kaikesta, mikä liittyy heidän omaan elämäänsä.

Avoliittoleireillä käyvät ihmiset, jotka ovat sellaisia,
että käyvät avioliittoleireillä.

Se raskaus jonka lapset aikuisten maailmassa tuntevat
on aikuisten maailma itse, kuolemaa ja pelkoa vastaan
tehty.

Ostoskeskukset luovat valoaan pimeään,
tuotteiden keskellä on hyvä olla.

Hyvä koti on lupaus onnesta. Siinä sen vaara.

Masennusta ei voi käsittää, ellei ymmärrä siihen
sisältyvän paljon eskapismia.

Kadumme suhteessa tulevaisuuteen.
Siihen johon kulloinkin uskomme.

Hyvä teko on hyvä teko, vaikka siitä tuntisi iloa.

Elämä on matka vihollisen maaperälle.

Synkkä puhdistaa kuvaamastaan synkkyydestä.
Sama voittaa saman.

Anna minun vaeltaa sinun pimeässäsi pois
paha maailma.

5.

Tietokoneen sammussa kuuluva ääni, hourailtuaan aikansa, niin, aivan kuin se todella nukahtaisi.

Synteettinen arvostelma: kaikki analyytikot ovat poikamiehiä.

Suuret keksinnöt aiheuttavat vastustusta, koska ne palauttavat mieliin hyvän ja pahan tiedon puun.

Ajatukset koneelle kehittyvästä tietoisuudesta viittaavat siihen, että uskonnollisuutta ilmenee myös nörttien keskuudessa.

Minä olen automaatti. Laita raha sisään ja paina nappia.

Omien aivojen ajattelevinen, hyvin epäluonnollista.

Jo ”minun elämäni” on liikaa sanottu.

Hyvä elokuva saa täyteen elämäntunnetta,
jonka kanssa jää lopputekstien jälkeen yksin.

Sängyssä, kone sylissä.

Maailmaa tarkastellaan. Se on siis mennyt rikki.

Kun kone menee rikki, jäämme orvoiksi.

Kuivuneet lehdet tuulella, kuin perhoset.

Unelmointi on voitto nykyisyydestä.
Sen varjolla menee tämäkin päivä.

Internetin laitostava vaikutus. Kun kyky
kanssakäymiseen hoitosuhdetta muistuttavien
suhteiden ulkopuolella katoaa.

Bittivirrat, kuin muinaiset Haadeksen,
rannoillaan suru ja unohdus.

Ja ja ja ja. Jatkaa.

Ja aika jota kello on saatu näyttämään,
en ymmärrä miten.

6.

Arvokkain on työ, jota kukaan ei halua tehdä.

Ajatella hetken kaikkea Melkorin kannalta,
mustana, elämää vastaan.

Maailman seinä, miljoonasti nähty,
ei avaudu katselemalla.

Kehä ohenee kohdasta josta se on auki.

Moraali sisältää oman rajansa suojellen näin noudattajaansa liiallisuudelta: myös hän itse on ihminen, jonka hyvä on otettava huomioon.

Hän haluaa, että hänen ympärillään on vain hyvinvoivia ihmisiä. Se tarkoittaa, että huonosti voivat jäävät hänen ystäväpiirinsä ulkopuolelle.

Jos vastaanottaja ei ole armollinen, synnit jäävät tunnustamatta.

Häpeä takertuu itseensä. Jää toistamaan sitä kohtaa.

Iso virhe tapahtuu usein pienen haksahduksen
avaamassa vanavedessä.

Yksi ihminen, sama asia, vastakkaiset näkemykset.

Kun huomaa olevansa lopullisesti umpikujassa,
alkaa selittää itselleen, miksi se oli ainoa tie.

Virheen jälkeen merkitsen muistiin:
”Älä tee enää virheitä!”

Viimeinen tuomio on siirtynyt kuolinvuoteelle.
Pelätään että silloin kaduttaa.

Lapset arvaavat usein miten heille aikuisena käy.

Optimismi luo odotuksia. Siinä sen kaksi terää.

Huumorintajuisuus on sitä ettei koe sijaitsevansa
oman elämänsä origossa.

Tottua, totella, toteuttaa. Suhteita totuuteen.

Otti neuvot vastaan, halusivat antaa.
Ei antanut, kenenkään taakaksi.

Oikea työ ja onnellinen perhe. Moni hyppää
ikuisesti korkeutta.

Laitostuminen on vain äärimuoto ihmisen
muuttumisesta kotieläimeksi.

7.

Alun voi ounastella siitä mitä sen puitteissa on syntynyt.

Menneisyys on hyvä asia kunhan siltä ei odota liikoja.

Elämä pahoinpitelee lapsiaan. Tehtävämme on maksaa korvauksia sen edustajina.

Tuntea että maailma on velkaa. Tuntea että on maailmalle velkaa. Syvät toimintaa ohjaavat fundamentaalit kaukana rakkaudesta.

Kiihko on kärsimyksen muoto. Siihen pisteeseen että sitä luulee suurimmaksi onneksi.

Kahdesta huonosta vaihtoehdosta huonompi on se jonka valitsit.

Ja siitä pakenet aina pois, siihen toiseen.

Se pistää minut ketjuun. Miettimään itseäni suhteessa siihen. Sen ehdoilla. Siinä.

Siitä, että syyttää itseään, syyttää helposti vain itseään.

On muistettava traumat joiden alaisuudessa
on toiminut, jotta voi puolustautua yhä uudestaan
itseään vastaan.

Häpeä on merkki vauriosta tunnustuksen kentässä
niin kuin kipu vauriosta elimistössä.

Ei peili käännä. Se näyttää suoraan
mitä sen edessä on.

Eittää. Sellaiseksi kuin on.

Katuja luulee pystyvänsä muuttamaan katumisellaan menneisyyttä. Muuten sen intensiteetti ei ole selitettävissä.

Masentuneella on taikakalu. Hän vähät välittää virallisin säännöin käydystä kamppailusta.

Zenissä istutaan tyhjää. Eduskunnassa on täysistuntoja.

1980-luvulla elettiin hetkeä ennen ydinsotaa, vaikkei sitä lopulta tullutkaan.

Mitä tylsempää se on, sitä enemmän siihen luotan.

8.

Pelkintäturinne.

Maisemat ovat kangastuksia. Ei niihin voi mennä.

Että tarina johon uskoo osoittautuisi todeksi.
Kustannuksista viis.

Romaanin lukijan täytyy kestää oma elämänsä
romaanin peilistä. Runo ei aseta samanlaista
vaatimusta.

Alku ja loppu ovat mahdollisia milloin tahansa.

Aforismiin on tartuttava kuin hetkeen.
Romaanin voi suunnitella.

Hämärälle runolle ei voi tehdä sokaleita.
Se on sitä itseään - runoutta.

Luen samoja kirjoja uudestaan. Ne ovat eri kirjoja.

Männyt kasvavat mäntyjen eteen.
Kuuset eteen kuusien.

Maisema saa usein nähtynä kodin piirteitä.

Jotta kävisi toteen se mikä on kirjoitettu.
Kustannuksista viis.

Anna mille tahansa säkeelle tulkinta,
ja kaikki sen jälkeen alkaa merkitä.

Totuutta koskien yksi, toinen jolla eletään.

9.

Kristillinen positivismi: Jumalan vangitsemista häntä koskevilla väitelauseilla, ristiinnaulitsemista varten.

Muisto ja haave, lopulta yhtä enkelinkevyitä.

Muistan miten suhtauduit tähän kappaleeseen, vaikka et ole koskaan puhunut siitä.

Maaailma sinutta: tyhjä.

Toivon mahdotonta. Ei sitä voi kieltää.

Toivot että se tulisi takaisin, mutta se tulee uudestaan.

10.

Sukupuolet eivät ole symmetrisiä.

Unien naisia parempia ei ole. He tuntevat läpikotaisin toiveitteni tyyssijat.

Haluatko? Et saa!

Elämälle asetetaan oikeudenmukaisuusvaatimuksia.
Syntyy kauna.

Seuranhakuilmoitukset ovat sodanjulistuksia vastakkaiselle sukupuolelle.

Sukupuoli on kieli. Sitä voi käyttää monella tavalla,
mutta ei ilman että käyttää sitä.

Ajatteli sanojen pettävän sen millaista on niin kauan
ettei osannut enää muodostaa lausetta.

Olla mies tai nainen, kuin kysymys olisi
moraalilain noudattamisesta.

Ei ole seksuaalisuutta. Se on itse elämä
joka tunkee läpi.

Miksi maa vetää puoleensa?

11.

Omavoimaisen elämän looginen päätepiste on itsemurha. Silti: täytyykö lahjana vastaanotetun kuitenkin loppua kitumiseen?

Vaieta.
Helpottua.

Edellytät avoimuutta. Sulkeutuneet piilottelevat aina jotakin jota et hyväksy.

Myöntävät tahtomanaan. Loppu jää sinulle.

Sanovat että on kasvettava irti, sanovat kaikesta.
Mutta mitä silloin jää jäljelle?

Tyhjä on kovaa työtä. Täydessä saa levätä.

Tämä on todellista. Kuka takaa etten tukehdu
nukkuessani?

Mitään mitä ei jo ole ei voi tulla.

Teetä aamuhetkellä, lintuparvi lentää taivaan halki.

Surun valkea antipodi. Lämmin sanaton päivä. Auvo.

Tee työtä ja sinulla on jotain mihin nojata,
kun kerrot itsestäsi.

Joku täyttää päivänsä työllä saadakseen saman
rauhan, joka lankeaa toiselle hänen katsellessaan
kun savu nousee tehtaan piipuista.

Täyden elämän kultti ei tunne anteeksiannon ajatusta.

Työllistymisprojektissa ainoa työllistyvä on
projektin vetäjä.

12.

Koska kuolema tuntuu niin kauhealta,
täytyy elämään olla piilotettu jotain
todella ihanaa.

Mikä tulee ulos, on mennyt sisään.
Mikä menee sisään, pysyy sisällä.

On täyttänyt tehtävänsä.

Ihminen naulitaan totuuteen itsestään.
Kenen ei tekisi mieli valehdella?

Niin kuin luonnonsuojelijat, jotka antavat
elämänsä työlle maailmanlopun parissa
ja alkavat salaisesti unelmoida siitä.

Epävarmuus kunnioittaa kysymyksen vakavuutta.

Sielu etsii paikkaa jossa on sielu.

Tyttö kävelemässä kadulla paljain jaloin:
suurenmoinen ylemmyyden osoitus.

Kaipuu parantolaan jossa ei kajota psyykeeseen.

13.

Maaailma kertoo mitä kysytään.
Mutta mieltään se ei kerro.

Miksei ihmisellä voi olla yhtä aikaa
monta täysin erilaista maailmankatsomusta?
Kysyy takana kuka?

Suurkilpailut selostuksineen:
puhdasta hyväksyvää läsnäoloa.

Yhteiskunta on jakautunut persoona.
Sen kanssa on vaikea olla eri mieltä.

Trippailen katsomusten välillä? En.
Tykitän niitä suoraan suoneen.

Urheilu on reilumpaa kuin taide.
Tuomarit vaikuttavat vähemmän.

Maalivahti on suojuksineen jääkiekkjoukkueen äiti.
Maali, jota hän vartioi, kuolema.

Elämän vierasottelut, kun ympärillä huudetaan
pelkästään vastaan.

Yhteislaulajan äänen vilpittömyys.

Kannattaminen auttaa vedonlyönnissä
antamalla syvemmän tuntuman joukkueisiin.
(Tämä on huomautus objektiivisuudesta
jonka vain subjektiivisuus voi tavoittaa.)

Huokailee sivulauseita, elää niin kurssiivissa
että pitää ihan varoa kaarteessa ettei kaadu kyljelleen.

Ei tie vie pimeään, se vie valoon.
Eri asia haluammeko sitä.

Saa varoa ettei tule muilutetuksi
hyvän maailman rajan toiselle puolen.

Ihmettelen miten maailma petaa,
sillä niin se myös makaa.

Ei tehnyt isänmurhaa. Tappoi koko instituution.

Katastrofin sattuessa media levittää
lohdutuksen teltan. Sen suojissa jokainen
voi lämmitellä.

Maailman tuhoutuminen kasvattaa kirkasotsaisia
nuoria. Sen ympärille pakkautuva henki on lämmin.

Kuin sokeutunut saattajansa varassa,
luottamalla oppia luottamaan.

Oppilaitosten joulu- ja kevätjuhlissa
on siirryttävä käyttämään esperantoa.

Tavallisuus vaatii erikoisponnisteluja.

Joki vie mutkansa.

Olemme ympärillämme.

14.

Rakkaus tenhovoimana, jonka suunta on
rakastuttajasta rakastuneeseen.

Rakastumaton rakastuttaja.

Ilman lämpöä ei kypsy.

Sadat valkokukkaiset kielot.
Metsän reunassa vanha nainen.

Mies 1, nainen 0.

Kun Jumala tulee naisena, suostuuko mies
valitsemaan ruokahuollon ja kuuntelemisen välillä?

Mariat. Yhdistys naisille jotka ovat valinneet
hyvän osan.

Kuin rooli: vapauttaa vangitsemalla.

Onko noin vaikeaa olla itseisarvo?

Ensimmäinen ei ole ensimmäinen.
Ennen kuin aletaan laskea.

Joka haluaa vain itselleen, ei saa edes sille.

15.

Aurinko, tuskarunoilija, lakkaamatta itseään syöksevä,
sammumiseensa asti.

Kuuma, kylmä ja kuuma. Nautinnoista yksinkertaisin.

Olemassa tai olematta. Olennainen.

Murhe, hurme.

Pakkolunastaa armahtamalla.

Uni jättää muistoja jotka uni herättää.
Valve jotka valve.

Kaksi totuutta mahdollistaa piilottelun
toiselta toisessa. Yksi suolaa siihen paikkaan.

Sen jälkeen kun ei voi tehdä enää mitään,
voi tehdä mitä vain.

Filosofit ovat kävelleet pitkin historiaa edestakaisin.
Miksi se olisi yhtäkkiä merkki hourahtaneisuudesta?

Ojentaa kätensä vapaasti - ja jo sillä rikkoa ikkunat.

Rock ja heiluminen ovat yksi olento.

Kapinallinen on terve. Siipirikko haluaa lentää parven keskellä.

Nuorena ihailee tähtiä niin kuin he eivät ihmisiä olisikaan. Vanhempana ihmisten osaamista - miten he voivat olla niin hyviä, vaikka ovat ihmisiä niin kuin itsekin.

Niin heilumisesta tulee elämäsi liike.
Piirosjälki jolla se täyttyy.

Se on monomaaninen ja jankuttava.
Kun on ulkona, sisälle. Kun sisällä, ulos.

16.

Eräs tapa toteuttaa seksuaalisuutta on
sen analysoiminen.

Ei oma etu vaan oman halu.
Sen että oikea lippu liehahtaa.

Rakkauslaulu, rakkaudesta itsenäistynyt maakaistale
kenen tahansa kulkea hetki käsi kädessä.

Rakastuin enkeliin joka laulaa ullakolla.

Kuin valo jossa kaikki näkyy toisin.

17.

Ei pääse menemään. Nuori. On elämä edessä.

Kulkiessaan polkujaan rajaa maailmaansa.

Sammuta ajan kattolamppu, sijoittele pienempiä päiviesi nurkkiin.

Päämäärä, määränpää.
Luonnon luonnos.

Kysy lähtemällä. Näet onko palattava.

En kadu mitään torjuvat katumuksen en kadu mitään.

Täyttynyttä aikaa ei halua takaisin,
haluaa sen joka ei täyttynyt.

Harmauden syvä peitto
vaeltaa pyhiin suojassa auringolta.

Sinua ei haittaa ettet saanut.
Mutta et voi kestää sitä että olisit voinut saada.

Juonut keski-ikäisyyden lähteestä.

”Todellisen vastauksen ihminen antaa elämällään.”
(Sándor Márai)
Onko mahdollista vastata siihen mitä ei kysytä?

Tyydyttymätön tarve olla keskenkasvuinen
on omiaan synnyttämään neurooseja.

Halun aave. Laulu joka soi päässä kunnes sen kuulee.

On voimassa. Pätee.

Egoistin peli, yhden kortin varassa.

Yksin yli Styksin.

18.

Jos koulussa opetettaisiin tulevaisuudentutkimusta,
alkaisiko meistä tuntua että olemme vasta alussa?

Julkituomani ajatuksen jälkeen pohdintani
vasta käynnistyy.

Aloitetaan, piirrustetaan alat sille mihin ryhdytään.

Joka on saanut eksyä, tietää tien.

Sydämemme on yksinkertainen, kuviomme pieni.
Siksi valovuosien Jumalankin on lähestyttävä meitä
ihmisenä.

Luonto lauseessa ”yhtyä luontoon sateen vihmassa”.

Maailmankaikkeuden mahdollisuudet ilmenevät
ihmisessä.

Usein jo toiminnan läheisyys riittää
karkottamaan aaveet.

Itsekseen puhuminen ei ole merkki hulluudesta
vaan yksinäisyydestä. Toinen tuodaan lähelle.

Nuorilla se näkyy paljaana. Aikuiset kierrättävät sen
systemiensä kautta.

Menneisyys leviää sienirihmastona muistin
itiöemien ympärille kasvattaakseen uusia itiöemiä,
sellaisia jotka poimimme kuin ajat sitten mullasta
työntyneet.

Ymmärrän vain todellisen kieltä. Minun on koettava sisältä päin, omaksi ottaen, hyväksyttävä ennen kuin voin hylätä.

”Sillat voitetaan kulkemalla niitten ylitse.”
(Paavo Haavikko)
Kuolema voitetaan kuolemalla.

Sana tappaa asian ja kutsuu sen uudesti eloon.

Valintaa hädin tuskin on. Päässä ja ruumiissa riehuvista voimista voittaa milloin mikin.

19.

Rengastin Minervan pöllön. Haluan tietää
minne se lentää hämärän laskeuduttua.

Voi kuulla nietzscheläisten ivaavan:
menee piiloon tietämättömyyden verhon taa.

Tasapaino. Joku asettelemassa tarkoin punnuksia,
ettei herkkä vaaka pääse kallistumaan.

Tieteellä kokeet, uskolla koettelemukset.

Jos huutaisin, järjestelmissä ihmisten kuka kuulee?

Herkules väkertämässä taideterapeuttista askartelua
siitä miltä nyt tuntuu. Omfalen hovissa.

Ei tehnyt elämällään mitään.

Muistot täyttymättömästä ajasta kantavat
lupauksen lunastuksestaan.

Piti hauskana, ei kestänyt vakavana.
Piti vakavana, ei ollut millä nauraa.

Kuoleman koskettava palaa hädän näyttämölle
kuin Raskolnikov koronkiskojaeukon rappuun.

Totuuskompleksi. Pakonomainen pyrkimys totuuteen
silloinkin kun se on strategisesti väärin.

Perusteellisesti omaksuttu näkemys on eduksi
siinäkin tilanteessa kun ilmenee syy hylätä se.

Tulosofisia fiktielmiä.

Onko tavoiteltavaa pitää itsensä linjassa,
vaikka tietää sen valheelliseksi?

Defenssi ei ole aina huono asia.

Todellisuus. Äärimmäinen voimasana
jokikisen työntämiseksi samaan painajaiseen.
Todellisuus joka on ystävämme.

Vaihtelemme kuin sää. Mutta sen ei tarvitse tuoda
matala- ja korkeapaineitaan yhden alaisuuteen.

Luonnollisuuteen on kylvetty epäluonnollisuuden
siemen. Lajeja joiden naaraat syttyvät
urosten kehoon liitetyistä varustuksista.

Johtaa. Metallina ylijumalalta tulevaa sähköä
alaistensa takamusten pomppia.

Kodis disko.

Tekijä kiittää seuraavia henkilöitä:

Kristian Blomberg

Juri Joensuu

András Lahdelma

Maria Pesu

Janika Tanni

Olli-Pekka Tennilä

Topi Äikäs

Kirsti ja Risto Rikala

